

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrlet 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVIII.

V Ljubljani, 11. prosinca 1895.

List 2.

Ave Marija!

(Prosto poslov.)

„Ave Marija!“ Deva češčena!
V Bogu od vekomaj Ti si rojena;
Bodi češčena! kličemo k Tebi,
Upno v potrebi.

„Gratia plena“ milosti polna.
Slavo Ti speva zemlja vesoljna,
Ti pa nam milost Božjo izprosi
Na zemljo rôsi.

„Dominus tecum“ s tabo Gospod je,
Ki te okinčal s krono milost je;
Ti pa v ljubezni serca nam vnemaj,
Kinčaj, sprejemaj,

„Tu Benedicta“ blagoslovljena,
Čisto spočeta, blagodarjena,
Svetega Duha Ti si nevesta,
Vekomaj zvesta.

„Benedictus fructus“ Sad je telesa
Tvojega blažen; sveta nebesa,
Solzno dolino z Njim zveselila
Mati si mila!

„Jezus“ presveti Sad ta se zove,
V milosti rešil vse je rodove;
Sprosi, da raj bo nam domačija,
Ave Marija!

Radoslav.

V čast sv. Antona.

(Za III. red.)

„Gospod je del moje dedščine.“ Ps. 15, 5.

Sv. Anton, to ime je dandanes priljubljeno in drago vsakteremu kristjanu, zlasti pa tretjerednikom, ki časté sv. Antona kot verlega Fran-

čiškovega nasledovalca, kot mogočnega priprošnjika pri Bogu in kot čudodelnika, ki pomaga v vseh okoliščinah človeškega življenja. Sv. Anton se kliče na pomoč za zdravje, za srečo pri živini, za izgubljene reči, da se najdejo itd. Berite „Cvetje“, berite druge nabožne liste, in prepričali se boste, da sv. Anton pomaga, ko nikjer ni več pomoči. Velikansko je zaupanje, ki ga ljudje stavijo v pomoč sv. Antona, in to zaupanje ni narejeno, marveč to zaupanje opravičuje skušnja, ktera uči, da sv. Anton, ki je v svojem življenji toliko čudežev storil, da on tudi sedaj pomaga njim, ki se z zaupanjem k njemu zatekó.

Preljubi tretjeredniki! Sv. Anton je postal velik, ker je živel natančno po vodilu sv. Frančiška, v katerem je bil dub Kristusov. Tudi mi bomo postali popolni, sveti, ako bomo vodilo sv. Frančiška zvesto spolnovali. Spolnovali ga pa bomo tem lažje, če ga bomo dobro poznali. Že sem vam govoril večkrat o III. redu in njegovem vodilu. Razlagal obrede pri sprejemu in njihov pomen; danes pa hočem govoriti

o obljudi.

Brata Egidija, ki je živel za časa sv. Frančiška, vprašal je nekdo, če je mogoče med svetom dospeti do kerščanske popolnosti? — „Prav gotovo,“ odgovori Egidij; „vendar ena stopinja popolnosti v redu zdi se mi več vredna, kakor deset stopinj med svetom.“ — Preljubi! V redu se človek lažje ohrani in pomnoži milost božjo; pa zakaj? Zato, ker v redu prejme človek mnogo milostij in nagibov, kateri našo dušo v dobrem vterdijo; v redu gledamo prelepe izgledé, ki nas k čednosti nagibajo; zlasti pa

je redovno vodilo živa meja, ktera nas obvaruje napadov sveta, lastnega mesa in hudobnega duha. Večina izmed vas se nahaja v III. redu sv. Frančiška, nekteri so še novinci. Vedite toraj, da obljuba, ktero čez eno leto storite, ta vas še le popolnoma poterdi za prave redovnike. Poslušajte torej nauk o redovni obljudi.

1.) Vsak, kteri je stopil v III. red, ostane eno celo leto na poskušnji. V tem letu naj novinec poskusi, če bo mogel redovne dolžnosti spolnovati: pa tudi redovno predstojništvo se v tem času prepriča, če je novinec vreden sv. obljuje. Vedite pa, da so novinci deležni vseh odpustkov in pravic, kakor tisti, ki so že storili obljudo: samo pri redovnih volitvah nimajo glasú.

2.) Če novinec nevarno zboli in se je bati smerti, sme obljudo storiti vpricho redovnega vodnika, ali pa če tega ni blizo, vpricho ktereга koli spovednika. Ko bi pa ozdravel, mora obljudo obnoviti pred postavljenim vodnikom, potem ko je leto poskušnje poteklo. Sicer se pa obljudba pred letom nikakor ne sme dovoliti, razen če bi se novinec kam daleč podal, recimo v Ameriko, od koder ga ne bo kmalu več nazaj.

3.) Med letom poskušnje imajo novinci sveto dolžnost, vodilo prav pogostokrat prebirati in si ga popolnoma v spomin vtisniti, vse kar se bere, nemudoma spolnovati, zlasti pa se soznaniti z dnevi vesoljne odveze in družih odpustkov. Nerodno je, če tretjeredniki pridejo k spovedi in prosijo vesoljne odveze take dneve, ko se dati ne sme. Zatoraj vam še enkrat pokladam na serce: Berite vodilo: berite ga zlasti ob nedeljah popoldne, ali o zimskih večerih; berite ga tako dolgo, da ga bote znali na pamet. Vam pa, ki ne znate brati, je svetovati, da se pridružite takim, ki so zmožni branja.

4.) Ako je leto poskušnje minulo, nika: ne odlašajte z obljudo, marveč skušajte o prvi priliki priti. Kdor bi brez veljavnega vzroka obljudo odlašal, podoben bi bil tistemu ratarju v sv. evangeliju, ki je prijel sicer za plug, pa se je nazaj oziral.

5.) Želeti je, da se obljudba, kakor tudi sprejem verši očitno vpricho zbranih tretjerednikov, in sicer v cerkvi pred redovnim oltarjem, ali pa v kaki kapeli, če je to lahko mogoče. Velja pa tudi v zakristiji, ki je del cerkve.

6.) Ta obljudba pa ni obljudba v pravem pomenu besede, ni obljudba, kakor jo delamo mi v I. redu sv. Frančiška, ali pa drugi redovni, ki se zavežemo celo življenje ostati v redu in spolnovati evangelijske svete: živeti namreč v pokorščini, uboštvu in vednem devištvu: to ne:

vaša obljudba je le terden sklep, storjen vpricho duhovna, s kterim se zavežete bolj natančno spolnovati božje in cerkvene zapovedi in pa vodilo III. reda, s kterim se zavežete zadostovati za prestopke, storjene zoper to vodilo. — Mar. sikteri bi pristopil III. redu, pa se boji obljuje, češ: tega ali onega ne bom mogel spolnovati in bom grešil. Ljubi moji, to ni res! Vodilo vas ne veže pod grehom, tudi pod najmanjšim grehom ne, da le niste k spolnovanju zadeve zavezani po božji ali cerkveni zapovedi. Toraj ko bi kdo, ki se je že z obljudo zavezal, zanemaril en dan redovno molitev, ali bi se ne postil pred praznikom sv. Frančiška: on bi ne grešil smertno, on ne bi prav nič grešil, ker redovna molitev ali redovni post ni zapopaden v božjih, pa tudi ne v cerkvenih zapovedih.

Pa mi boste rekli: Potem je pa vse eno, če smo v III. redu, ali ne, če spolnujemo vodila, ali ne. — Počasi, ljubi moji, ni tako, kakor vi mislite. Ako vi vse redovne dolžnosti spolnujete, deležni ste vsih dobrih del, vseh molitev, vseh ss. obhajil, ki jih opravlja nezmerna množica redovnih bratov in sester. Kolikor bolj pa zane-marjate redovne dolžnosti, toliko manjša je ta vdeležba. Kdor opušča redovne dolžnosti, on ne prejme niti jednega redovnega odpustka, če je tudi vselej zraven, ko se deli vesoljna odveza, če tudi prejema na določene dni sv. zakramente in moli na papežev namen: pa zakaj ne prejme redovnih odpustkov? Zato, ker manjka od njegove strani potrebne pogoje, namreč, spolnovanja redovnega pravila. V primeri vam bo to še bolj jasno.

Recimo, da se v našem mestu zbere 10 mož, in ti sklenejo vstanoviti družbo na akcije t. j. vsak, ki družbi pristopi, hoče vložiti svoto denarja, s kterim hočejo zidati fabriko ali tovarno. Vsak toraj vloži po svojem premoženji denarja: eden 5.000 gld., drugi 8.000 gld., tretji 10.000 gld. itd., da se nabere svota 100.000 gld. Zmenijo se pa takole: Dobiček, ki ga bo fabrika nesla, razdelimo med seboj. Kdor je več denarja vložil, večí delež bo imel na dobičku; kdor je manj denarja vložil, manjši bo njegov delež. — Ljubi moji! Taka družba na akcije je tudi III. red. Ta družba si zida duhovno poslopje, ktereга čisti dobiček so dobra dela in svete čednosti, ki segajo v večno življenje. Čim večja je svota, s ktero se pri zidanji duhovnega poslopja vdeležujemo, t. j. čim bolj smo natančni v spolnjevanji redovnega pravila, tem večji je delež na čistem dobičku; kolikor manjša pa je naša vdeležba, t. j. kolikor bolj smo vnémarni v redovnih dolžnostih, toliko manjši je duhovni do-

biček. Predragi! Sedaj pa sami sodite, je li vse eno, če je kristjan v III. redu, ali ne. Je li vse eno, če tretjerednik redovne dolžnosti spolnuje, ali ne.

(Konec sledi.)

Nektera vošila za novo leto.

(Konec.)

III.

Dober prijatelj mi piše tako-le:

Silno razveseljen sem bil vašega zagotovila, da se nas spominjate pri najsvetejši daritvi. O, povem vam, kadar slišim o sveti maši, mi je nezmerno prijetno pri srcu. Z veseljem se spominjam svoje ranjce matere, kako so skoro vsaki dan bili že pri prvi sv. maši in so večkrat rekli: Moram iti k „ljubi“ sv. maši. Neštevilnokrat mislim na to, ko so mi neki dan grede proti pokopališču rekli, naj le prav pridem bodem in se dobro učim, da pridem kdaj v tisto srečno okoliščino ter bodem mogel za njih in za očeta najeti eno sveto mašo... Vsako nedeljo in praznik sem šel z njimi k prvi božji službi in potem še k šolski maši; popoldan pa sem tudi hodil z njimi h kerščanskemu nauku in blagoslovu. O počitnih dnevih sem hodil z očetom, najprvo k 9ti maši in potem ob 10ih k celi glavni božji službi. Ker smo prav zgodaj hodili, smo vselej dobili še pripraven prostor. Tam tedaj so sedeli resnobni oče in so molili sveti rožni venec, jaz pa sem moral biti zraven njih prav miren in pazljiv; če sem se le malo kam zagledal, so me posvarili s svojim resnim očesom. Pri tem sem se tako navadil cerkve in sv. maše, da brez tega bi mi ne bilo moč živeti. Tudi pozneje o gimnazijskih počitnicah, pa ko sem hodil z univerze domu, ali že v službinah letih, ko sem prišel domu, sva o nedeljah in praznikih z očetom sploh hodila skupaj v cerkev. O to je bilo lepo in prijetno! Bog daj, da bi preljuje svoje starše svoj dan našel v nebesih!...

Kakšno novo vošilo za novo leto se iz te prelepe dogodbe snuje za blage bralce „Zgodnje Danice“? Gotovo to, da bi očetje in mtere tako goreče svoje sinove in hčere učili in vadili ljubiti in obiskovati sv. mašo, kakor smo se učili v ravno povedani dogodbi. To bodi nekaka dopolnitev vošil v zadnji „Danici“. Prosim pa o tej priliki spoštovanega gosp. prijatelja, da bi mi ne zameril, ker sem to blago csebno poročilo porabil v korist slovenskim čitateljem. Zato pa hočem spominjati se njega in staršev njegovih, da se res ta dobra družina snide v nebesih, kamor se tudi jaz s svojimi lastnimi starši vred v njih družino želim. In da bode vošilo popolno v tej točki, vošim ravno to vsim blagim čitateljem, ktere hočem vsak dan jemati v „memento“, kolikor se je morebiti do sedaj še premalo godilo. Naše dijake pa opominjam, naj to lepo dogodbo domačega življenja in vošilo bero, v srcu ohranijo in posnemajo. Pridne gospodinje za svoje dijake ravno tako goreče skerbe, kakor njih starši doma; zato pametni starši z dijaki ne spreminjajo dobrih stanovanj svojevoljno, kadar bi se jim poljubilo, češ, da so gospodinje prehude, ker dijakov ne pustijo v komedije, kerčme in slabe

okoliščine in družčine, temveč jih priganjajo k pridnemu učenju, k božji službi in sploh k lepemu redu. Take gospodinje se še pozna leta dostikrat pohvalijo, da ti in ti gospodje, zdaj v častnih službah, so bili pri njih v stanovanji.

Ušteli so se!

Kaj je dan danes bolj potrebno, kakor v veri se vterditi, vero poživiti, čversto verske spise in bukve brati, v verovanji se vaditi, za poterjenje sv. vere moliti! Saj vera je k zveličanju neizogibno potrebna, zakaj: „Kdor ne bo veroval, bo pogubljen!“ Pogubljen, ali slišite slaboverci in brezverci? Tega si nisem jaz izmislil, to je govoril Jezus Kristus, Sin Božji.

Prav hvaležni smo torej dobremu prijatelju, ki je naslednji spisek po dobrem viru izdelal in poslal nam za „Danico.“

Glasi se tako-le:

Kdaj bo konec katoliške Cerkve?

Brezbožni časniki radi napovedujejo bližnji konec katoliške Cerkve, češ, da se je preživela, po starala itd., in pitajo jo z nespodobnimi besedami, kterih nočemo ponavljati. Taki laži-preroki so socialni demokratje, rudečkarji, liberalci in podobni brezverci. Kako so se taki nevedneži uštevali in se uštevajo, dajmo nekoliko prevdariti. Poslušajte; ne bo vam žal!

Koliko je verjeti temu prerokovanju? Res je:

1.) Da to govoričenje ni nič novega.

2.) Da nima nobene resnične podlage in da se ta laž, glede na sedanji cvetoči stan Cerkve — sama sebe ujéda.

3.) Bode po obljubi Kristusovi Cerkev ostala do konca sveta (Mat. 28, 30) in tudi v prihodnje osramotila vse lažnjive vedeže.

Stara pesem.

Da mora katoliška Cerkev kmalo prenehati, to je že starodavna pesem. Že prvi sovražniki Zveličarjevi, pismouki in farizeji, so jo zložili. Ko so končno Boga-človeka v grob zaperli in zapečatili. No, so pijani zmage modrovali: „Znebili smo se Kristusa, kmalu razkrope se njegovi učenci, in veliki prerok in čudodelnik bode pozabljen.“ In kaj se zgodi?

Križani Izveličar tretji dan častitljivo iz groba vstane.

Prehitro so se veselili njegovi pogrebci.

Jezusovo življenje je primér, izgled sv. Cerkve, zato se vedno ponavlja veliki petek in velika nedelja.

Od leta 98 do 117 vladal je svetno rimsko cesarstvo cesar Trajan. Enkrat piše mu eden namestnikov: „Cesar, kmalo se ne bode nikdo več spominjal Kristusa.“ In te novice se je veselil Trajan, nevedoč, da se med samimi najbližnjimi njegovimi sorodniki in vradniki nahaja premnogo kristijanov.

V tretjem stoletju vladal je od l. 284—305 grozoviti Dioklecijan. Tako ljuto in neusmiljeno je vernike Kristusove moril in preganjal, da so bili neverniki do cela prepričani, da so kristjani popolnoma iztrebljeni in pokončani. Samega veselja napravijo več spominskih stebrov in plošč z napisom: „Cesarju

„Dioklecijanu pokončavcu kerščanskega rodu.“ In kaj se zgodi?

Cesar Konstantin zasede prestol, si okinča s križem cesarsko krono, razglasi kerščanstvo za državno vero. Dioklecijan je bil pogrebec, a ne kerščanske, veliko več malikovavske vere.

V četrtem stoletju prične Julijan odpadnik zopet boj proti Cerkvi. Vedoč, da z ognjem in mečem nič ne opravi, izumi si drugo zvijačo. Zanašal se je na človeško bojznost. Ko se bode vse sramovalo kerščanskega imena, ko ne bode nobeden duhovnov slušal, ne ss. zakramentov prejemal, potem — si je mislil — razpade kerščanstvo samo od sebe. Zapovedal je toraj: Noben kristijan ne smé ne učitelj, vradnik, ne umetnik biti, prepovedal je celo kristijanom učiti se vsake višje omike in umetnosti. Rekel je, da so kristijani presojevati nesposobni, ničevi ljudje. Prišlo je tako daleč, da je bilo „kristijan biti“, največja sramota. Mnogo jih je odpadlo. — Že je Julijan, svest si zmage, ostudno proklinjal: „Jaz bodem Nazarejcu (Zveličarju) mertvaško rakev stesal.“

Toda prehitro je ostudnež sam pel mertvaško pesem. V boju s Perzijani padel je, prebodel ga je prostak jezdec s sulico, armada pa si je izvolila kerščanskega cesarja Julijanove drakonske postave so bile preklicane. Cerkvi pa povernjene pravice.

Pa preskočimo nekoliko listov zgodovine. Tu ogledamo dohtarja Martina Lutra. Tudi on se je mislil poklicanega končati Božjo Cerkev: „Dokler živim.“ je rekel. „sem kuga papežu, po moji smerti pa mu bom pogin.“ Hotel je reči: v življenju bom papeštvo tako gerdil in zdeloval, da mora po moji smerti razpasti.

Luter je že davno mertev in sojen; tri sto let je preteklo, kar je v grobu († 18. febr. 1546). A papež živi še danes v Rimu.

Tudi brezbožni Voltér (Voltaire) je mislil sv. Cerkev pokopati. „Ne morem že več slišati,“ — je zagotavljal — „da je dvanajst ribičev Kristusovo Cerkev vstanovilo; jaz hočem svetu dokazati, da sem jaz sam zadosti, da jo zatarem!“ Ali svetu tega ni dokazal, dasiravno si je na vso moč péhal. Večkrat smertno bolan, klical je vsakikrat katoliškega duhovna k sebi. Zadnjikrat pa ga niso pustili k njemu. Umerl je v strahotni obupnosti! —

Napoleon I. pričel je tudi boj proti Cerkvi in in papežu in zarad glasovitih zmag prevzet, hotel je, naj mu tudi papež hlapčuje. Po uropu Rima ponudil je tedanjemu svetemu Očetu po generalu letne pokojnine 200 000 frankov. „Idite le general,“ odgovori sv. Oče: „poderite samostane, sv. Cerkve ne bode nikoli poderli. Bila je, preden je bil vaš cesar, a stala bode tudi potem, ko vašega cesarja več ne bo.“ A Napoleon ni nehal preganjati papeža, tako da je bil sv. Oče prisiljen Napoleona izobčiti. „No, zarad izobčenja“, norčeval se je prevzetnež, „ne bode mojim vojakom orožje iz rok padalo.“

Kaj se zgodi? Napoleon prične vojsko z Rusijo. Strašna zima pritiska tako, da njegovim vojakom v pravem pomenu besede orožje iz rok popada. Napoleon je bil odstavljen od cesarstva in je umerl v pregnanstvu na otoku sv. Helene.

Papež še danes vlada v Rimu. Tudi Napoleon je prezgodaj pel pogrebno pesem papežu.

Ozrimo se še na kulturni boj na Nemškem. O njegovem začetku izrazil se je tam ob Renn brezversk učenjak: Ako katoliška Cerkev sedaj srečno iz boja pride, potem verujem, da je Božja naprava. „In srečno je prišla iz boja“ — pisal je evangelijsko-luterski cerkven časnik, — mesto oslabljen, postala je močnejša in čvrstejša.

„Tvoji dnevi so šteti,“ klicali so iz Berlina v Vatikan. In zdaj, po pojemajočem kulturnem boju, piše isti berolinski list: „Rim stoji (t. j. sv. Cerkev) veličasten in nezmagljiv pred nami.“

„Uštel sem se,“ je o neki priliki rekel slavljani nemški kancelar Bizmark. „Jaz sem preizverstno vredbo katoliške Cerkve premalo cenil.“

Res! ušтели so se do danes še vsi sovražniki sv. Cerkve.

Resnica se zamore sicer prikrivati, zavijati; a ne zatreti; zamore se z lažmi napadati, a ne da se zmagati. Z Bogom se zamore boj pričeti, a ustaviti se Bogu ne more!

Tedaj, da bode „katoliške Cerkve kmalu konec“, je že zastarana godba; godli so jo od prvih sovražnikov Kristusovih, za katerimi so jo čivkali njih vredni pajdaši, do današnjega časa, in dudljajo jo še sedaj celo kaki golobradni vrabci, ali celo še katerikrat vrabčiči, katerim ni še perje zraslo. Da, kadar koli je še kaki sovražnik Bogá vstal, lučal kamen proti velikanskemu poslopju Kristusove Cerkve, brundal je isto lažnjivo gostolôvko.

„Ali ko so tako govorili,“ opomni že sveti Avgustin. „merli so drugi za drugim.“ Sveta Cerkev pa živi in bo oznanovala vsem narodom do konca sveta veličastvo in mogočnost Božjo.

Kitica cvetic.

Na grob † župnika Val. Sežuna

vsadil M. P.

(Dalje.)

Cvetica vera.

Bog je bil postavil človeka na zemljo, v življenje: „Vstvaril je Bog človeka po svoji podobi: po podobi božji jih je vstvaril. In Bog jih je blagoslovil in dejal: Rastite in se množite in napolnite zemljo. (I. Mojz. b. 1. 27.) Naredil je toraj Gospod Bog človeka iz ila, zemlje, in je vdihnil v njegovo obličje duha življenja, in je bil človek živa stvar. (I. Mojz. b. 2. 7.) Človek je mogel, da, moral, ker razumno bitje, spoznati verhovno pervaštvo Boga v vseh stvarih in po prosti volji izkazovati Bogu dolžno čast, dolžno odvisnost in dolžno ljubezen: Z Bogom se nam je treba najpred zvezati, ker je naš vedni začetek: in se morajo k njemu, ker je naš zadnji namen, obračati vsa dejanja, katera izberemo. (Sv. Tomaž Akv. Summ. Theol. 11. 2. 81. 1.) S cvetico vere je moral stopiti pred Boga, se je moral zvezati z Bogom človek najpred: „Kedor hoče k Bogu pristopiti, mora verovati, da je, in da je tistim, ki ga iščejo, plačevalec.“ (Hebr 11. 6.) Pa tega ni storil; prišli so časi, ko so se cela ljudstva izneverila Bogu: „Rekel je neumnež v svojem sercu: Ni Boga. Spri-deni so in ostudni v svojih naklepih. Ni ga, da bi

dobro delal, kar jednega ni. Gospod je z nebes pogledal na človeške otroke, da bi videl, ali je kedo razumen, ali po Bogu vpraša. Vsi so zašli, vsi so malopridni postali" (Psal 13. 1.) „Zavoljo tega jih je Bog prepustil nesramnim strastem.“ (Rimlj. 1. 26.) Bila je tedaj pusta jesen in grozna, brez vere z zeleno pomladjo, pusto, strašno pozemsko življenje poganov in brez zveze z nadzemskim življenjem nebeškim. Tavalji so v noči duševne teme in se péhali v obupanji in divjali v sovraštvo. Njihovo življenje je bilo dušno brezživljenje, smert: „Zakaj modrost mesa je smert.“ (Rimlj. 8. 6.) Pa tako ni smelo biti zmeraj: „Bog je vse v nevero zaklenil, da bi se vseh usmilil.“ (Rimlj. 11. 32.) Bog je poklical Abrahama: „Pojdi iz svoje dežele in od svoje rodovine, in iz hiše svojega očeta in pridi v deželo, katero ti bom jaz pokazal.“ (1. Mojz. b. 12. 1.) In je večno zavezo sklenil z njim in oblagodaril po njegovem semenu vse rodove: „In svoj zakon bom naredil med teboj in med teboj in med tvojim zarodom za teboj po njegovih rodovinah, večno zavezo.“ (1. Mojz. 17. 7.) „Po njem bodo oblagodarjeni vsi narodi zemlje.“ (1. Mojz. 18. 18.) In Bog je po obljubi storil: Izvolil si je vernega Abrahama zarod za svoje izvoljeno ljudstvo, izbral si je judovsko ljudstvo, jeruzalemsko srenjo, za nevesto: „To govori Gospod Bog Jeruzalemu: Ko si v svoji kervi ležala, sem ti rekel: Živi! ... Šel sem mimo tebe in sem se videl; in glej, bil je čas tvoj, čas snubačev; in ogernil sem te s svojim plaščem. Prisegel sem ti in s teboj zavezo storil, reče Gospod Bog, in si bila moja.“ (Eceh. 16.) In je ljubil to nevesto: „Kakor kadar koga mati poljubljuje, tako bom jaz vas zatolil, in v Jeruzalemu bote zatoljeni.“ (Iza. 66. 13.) Pa zahteval je od te neveste judovskega ljudstva, da bi mu bilo verno in ga poslušalo: „Poslušajte mene, Jakopova hiša, in ves ostanek Izraelove hiše, ki vas nosi moje materino telo, pestova moje naročje.“ (Iza. 46. 3.) Pa judovsko ljudstvo se je Bogu večkrat izneverilo, čeprav je je bil doveršil v lepoto, da je slovelo med narodi. In je palo v nečistost: se je vdajalo malikom, kakor njene sestre Sodoma in Samarija in podobna mesta. Zato je govoril Gospod Bog: „S teboj bom delal, kakor si ti storila, ko si prisego zaničevala, da si zavezo zavergla. Spomnil pa se bom svoje zaveze, katero sem bil s teboj naredil v dnevih tvoje mladosti; ter napravil bom s teboj večno zavezo. In spomnila se boš svojih potov in se boš sramovala, kadar boš k sebi dobila svoje stareji in mlaji sestre: nje ti bom za hčere dal, pa ne iz tvoje zaveze“ (Eceh. 16.) In kar je Bog obljubil, je izpolnil: „Ko je prišla polnost časa, je Bog poslal Svojega Sina.“ (Gal. 4. 4.) In ta Sin je bil Kristus Gospod, obetani in pričakovani ženin božji; „Zvest je Bog, po katerem ste poklicani v družbo njegovega Sina Jezusa Kristusa Gospoda našega.“ (1. Korinč. 1. 9.) Prišel je Božji Sin na zemljo skleniti večno zavezo s svojo nevesto. Pa kako je prišel? Kakor je Jakop služil za Rahelo mlajšo hčer Labana, hotel je služiti in s službo odkupiti Božji Sin svojo nevesto: „Ko je bil v božji podobi, je sam sebe v nič storil, ko je podobo hlapca nase vzel, človeku se vpodobil.“ (Filip. 2. 6.) Sin Božji se je včlovečil, prišel na zemljo skakaje čez gore: „Glej, on pride skakaje čez gore in poskakovaje čez hribe.“ (Vis. Pesem 2. 8.) odpravlja ves poganski napuh in ponižuje in zravnava. On je

začel kraljevati v resnici in pohlevnosti in pravici: „V svoji berhkoti in v svoji lepoti začni in srečno hodi in kraljuj zavoljo resnice in pohlevnosti in pravice; in čudovito te bo vodila tvoja desnica.“ (Psal. 44. 5.) In se je zaročil s prekrasno nevesto, sv. Cerkvijo: „Kraljica stoji na tvoji desnici v zlatem oblačilu.“ (Psal. 44. 10.) In za to nevesto so šle k ženinu kralju device družice; vse one duše iz poganov in vzlasti judov, ki so verovale vanj: „Za njo so device h kralju peljane; nje družice so k tebi peljane.“ (Psal. 44. 15.) Kristus Gospod je bil ženin. Apostelji so bili svatje: „Ali se morejo svatje žalostiti, dokler je pri njih ženin?“ je dejal sam od aposteljev. (Mat. 9. 15.) Apostelji so tudi zaročevali: „Zaročil sem jednemu možu Kristusu vas dati čisto devico“ je dejal sveti Pavel. (II. Kor. 11. 2.) Janez Kerstnik je bil pa drug in je Kristusu v naročje peljal nevesto Cerkev: „Kedor ima nevesto, je ženin; prijatelj ženinov pa, ki stoji in ga posluša, se silno veseli zaradi glasu ženinovega. To moje veselje se je toraj izpolnilo“ (Jan. 3. 29.) Kristus Gospod je postavil Cerkev za Kraljico in se z njo zaročil. Ali poroka bo v nebesih. Sam je šel po triinšestdesetletnem zemskem bivanju v nebesa pripraviti mesto. Pa obljubil je, da bo zopet prišel in vzel nevesto in nje družice k sebi: „Grem vam mesto pripraviti. In ko odidem, in vam mesto pripravim, bom spet prišel in vas bom k sebi vzel, da boste tudi vi, kjer sem jaz.“ (Jan. 14. 1.) On je še terpel na lesu, „da bi mej narode prišel blagor Abrahamov v Kristusu Jezusu, da bi prejeli obljube Duha po veri.“ (Gal. 3. 14.), umerl, pa častitljivo vstal in šel je v nebesa. In kaj je naročil nevesti Cerkvi in dušam, če hočejo biti kedaj pri njem v nebesih? Kaj pravi ženin ljubi nevesti, ko se od nje poslavlja in gre od doma za nekaj časa? Bodi mi verna in v težkih časih upaj besedi moji, da se kmalu vernem s srečo in me ljubi!

„Verujete v Boga; tudi v mé verovajte. V hiši mojega Očeta je veliko prebivališč.“ (Jan. 14. 1.) Tako je dejal nebeški ženin odhajajoč v nebesa izvoljenim dušam, katere je pustil na zemlji. Cvetico božje vere pa pustil njim, ki bivajo še na zemlji in hočejo biti božji, Kristusovi, srečni na tem in blaženi na onem svetu. Lepo cvetico je pustil!

Vera je prva taka cvetica plemenita, ki v jeseni, v pozemskem življenju, lepo cvete in sije, in ostane sveža v zimi in ledu in lepo veže z večno pomladjo. (Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Semenišče.) Kakor vsako leto, imeli so tudi letos gg. bogoslovci eksercicije od 26. grudnia zvečer pa do 1. prosinca. Vodil jih je jezuit z Dunaja, preč g. P. Limburg, c. kr. vseučiliščni profesor. Dne 1. prosinca prejeli so nato v knezoškolijski kapeli gospodje pervoletniki tonzuro in sicer naslednji gg.: Ažman Andrej, Bavec Jožef, Berlan Anton, Čebašek Anton, Čemažar Frančišek, Čemažar Jakob, Franke Frančišek, Hartman Jožef, Jan Jakob, Janec Janez, Jesenovec Matevž, Knific Janez, Koželj Frančišek, Keržišnik Jožef, Lavrič Andrej, Lavrič Jožef, Lovretič Jakob, Papež Jurij, Peče Emil, Podobnik Alojzij, Rebol Daroslav, Šauer Avguštin, Zega Valentin, Zorč

Janez. Gospodje drugoletniki prejeli so pa nižje redove in sicer: Baloh Janez, Dráb Anton, Eppich Jožef, Golf Anton, Hubálek Adolf, Hybašek Vojtěh, Janovsky Alojzij, Jarec Anton, Jereb Janez, Klemen Janez, Lampe Eugen, Mlakar Janez, Oblak Valentin, Oranič Frančišek, Ramovš Jakob, Rozman Frančišek, Séver Janez, Smukavec Janez, Širaj Andrej, Zaveršnik Hubert, Zupan Leonard, Žavbi Janez.

Ljubljana. Božičnica v Lichtenthurnovi dekliški sirotišnici, katera se je obhajala dne 28. in 30. grud. min. leta in Novega leta dan se je prav dobro obnesla. Slovesnost so počastili prevzviš knezoškof, ki so po dokončani igri deklice sirote prav preserčno nagovorili spodbujevaje je k čednostim, kakeršne so bile videti pri predstavah. Navzoči so bili še: g. c. kr. dež. šolski nadzornik J. Šuman in dež. odbornika g. ces. svetnik Murnik in g. dr. Papež. Deklice so z neko lahkoto prav spretno igrale lepi igri „Sv. Doroteja, mučenica“ po slovensko in „Vojska in zmaga“ po nemško. Pri prvi igri, katero so deklice izvrstno izvršile, se je kaj lepo posnemala serčnost in neustrašenost, s kakoršno so sveti mučeniki za križanega Jezusa svoje življenje dali in tako prejeli prelepo krono mučeništva. Pri drugi igri pa se je kazalo življenje bogoljubne duše, katera se ima vskovati z raznimi sovražniki našega zveličanja, da pa vendar le vse nasprotnike satana, hudobni svet in hudo nagnjenje srečno premaga s popolno udanostjo do presvetega Serca Jezusovega, s pomočjo naše nebeške Matere Marije.

Jako dobro ubrano je bilo tudi božično petje, katero z najboljšimi vspehi vodi v tem zavodu gosp. L. Belar, umirovljeni voditelj druge mestne deške ljudske šole ter odlikovanec z zlatim križcem za zasluge. Kako izgledno je petje v tem sirotišču, spričuje tudi prelepo in pobožno petje ob nedeljah in praznikih v cerkvi presv. Serca Jezusovega, kamor deklice Lichtenthurnove hiše hodijo pet. — Vidi se, da so deklice pod vodstvom usmiljenih sestra iz družbe sv. Vincencija Pavljanskega v jako dobrih rokah in da se veliko dobrega naučé. V tem zavodu je sicer trirazredna ljudska šola, toda v teh treh razredih je osem oddelkov ali letnikov, tako da se tudi tu notri, kjer poučujejo tri izprašane učiteljice usmiljenke, deklice toliko naučé, kakor na katerikoli si bodi osemrazredni mestni ljudski šoli, čemur je dokaz tudi večkratna očitna pohvala, katero je tukajšnji gospod okrajni nadzornik večkrat izrekel pri okrajnih učiteljskih konferencajah. (Konec nastl.)

Razgled po svetu.

Dunaj. V državnem zboru je poslanec dr. Scheicher v govoru o nedeljskem počitku naglašal, da po veri se mora počivati ne le v nedeljo, temveč tudi o praznikih, in da se na zapovedane praznike ne gleda, je pomanjkljiv v postavi. Govornik želi, da se nedeljski počitek začne vsaj o polnoči, ne pa še le enkrat v nedeljo, ko je že tako zamujen čas za dopoldansko božjo službo, in da naj se razteza počitek tudi na pismonoše, vradnike, tabačne trafike in loterijske kolekture. Nasvetoval je pri paragrafu 1., naj se postava raztegne tudi na zapovedane praz-

nike; pa ni nič opravil. Bog daj več Scheicherjev — poslancev in sploh čverstih verskih mož, potem bode bolje za katoliško stvar. —

Pod napisom: Sadovi novodobne šole nazzanja „Reichspost“, da je 8 do 18letnih pobov zaradi vérskega motenja obsojenih v ječo po dva meseca. Način beganja je tako ostuden, da o tem ni govoriti. Zagovarjal (seveda zastonj) jih je neki Sternlicht (po pomemu „Zvezdna luč“, z glasovitim izgovorom, češ, to ni motenje vere, ker sveta podoba, katero so skrunili, ni stala na blagoslovljeni zemlji!

Dunaj. (Prestop v kaloliško Cerkev.) V nedeljo, 23. grud., je prelat dr. Maršal, pooblaščen od dunajskega ordinarijata, sprejel mladenča bar. Ervina Salzgeberja v katoliško Cerkev. Priči sta bila knez Grundemann in kanonik pl. Negri. Potem je dr. Maršal imel pretresljiv govor in spreobrnjenec se je pripravil na sveto spoved. V predpraznik Svetega dne je srečni mladenič po apostoljskem Nunciju mons. Agliardi-ju prejel zakrament sv. birme. Pričujoči se niso mogli zderžati solz, ko so videli, s koliko pobožnostjo je mladenec prejel ss. zakramenta.

Zoper kletvinjo. Hervaška vlada je razglasila te dni novo postavo od 19. nov. 1880, vsled ktere se bogokletje kaznuje z globo 100 gld. ali z zaporom 14 dni. Policija ima zgrabiti vsacega, kdor bi s kletvinjo žalil verski čut. Preklinjavec ne bo imel blagoslova božjega, pa tudi narod toliko huje obdivjači, kolikor več se v kaki deželi kolne in preklinja. K temu se tudi šteje ostudno „pridušanje“, kar je po nekterih krajih na Kranjskem zelo v navadi, tudi pri nekterih, ki menijo, da so „inteligentni“! Kdaj je bila to le bolj razvada nekterih beričev in mesarjev; sicer je pa sploh marsiktero „ukleto“ posestvo šlo na boben, otroci pa po svetu „od nemila do nedraga“, kakor pravi hervaški pregovor.

Kužno časnistvo. Neka mati je nedavno med solzami tožila, da njen sin je ves čuden, merzel do staršev, zahajajoč v slabe družčine, odkar je pred nekimi leti jél brati kužljiv list, in sedaj se nikakor ne da več pripraviti na pravo pot. Bog se ga usmili; O koliko taci žertev imajo na svoji črni duši pisati liberalnih listov, zlasti tudi, ker znajo duhovstvo tako nesramno černiti!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec prosinec (januvarij) 1895:

a) Glavni namen:

Rast v ljubezni do Boga.

V neki stari knjigi beremo skoro neverojetno povest. Prišla je nekda, tako se pripoveduje, tako lepa stvar na zemljo, da so se začeli prepirati kralji in narodi za prisvojitev le ene stopinje, katero je ta stvar v pesku naredila. To zdi se skoro neverojetno, kaj ne? In vendar je bistveno stvar taka. Ta prelepa reč namreč ni nihče drugi ko Bog sam. Njegova stvarilna moč zapustila je na širni zemlji in na sinjem nebu očividne sledove, in za te sledove, to je za zemljo z njenimi zakladi prepirajo se že tisočletja kralji in narodi; in kdorkoli vé pridobiti si kos te zemlje, kos teh minljivih darov, ta imenuje se velik

in bogat. Kar pa je pri vsem tem najbolj čudno je to, da se za lepo bitje, za Boga prav malo menijo. In vendar bi morali po njem tem bolj hrepneti, ako že po njegovem sledu tukaj v pesku tako zelo hrepene, bi si vsak pameten človek mislil.

Občudujemo stermé ljubav narave, moč, mo gočnost in modrost, ktera se vnjej povsod kaže; in če še-le svoj pogled nad njo povzdignemo v nebeške višine, v angeljski svet, do prestola deviške Matere — kolika čast, veličanstvo in svetost, kolika dobrota in lepota! Le majhen njih del moral bi okleniti naše serce, ko bi hoteli resno premišljevati. Vendar je neskončno večja dobrotljivost in ljubeznjivost Božja: je brez konca in kraja. On nas pozna, on za nas skerbi, nam dobro hoče, ljubi nas kljub vseh naši revščini; on, veliki Bog, hoče se nam dati in s tem naše serce osrečiti za vso večnost — in vendar ga ne ljubimo.

Morebiti so nam še v spominu iz otroških let naslednje verstice katekizma:

Kar imam, Ti mi daš;
Kar potrebujem Ti deliš.
Dober si in ljubiš me;
O lepi Bog, kak' ljubim Te?

Še drugim se bo čudno zdelo, zakaj da je koncem teh verstic vprašaj. Jeli to morebiti pomota? Ne, katekizem resnično hoče, da se vsak resno vpraša: ali ljubim svojega Stvarnika in Gospoda? in kolika je moja ljubezen do njega? Naj se nam ne zgodi, kakor premnogim ljudem, ki vedno mislijo, da ljubijo Boga, ki se pa ne dajo pridobiti, kedar je treba za njega kaj storiti, terpeti ali si kaj odreči. Tu berem ravno pomenljivo dogodbo, prav iz življenja vzeto. Neki meščan gleda v nedeljo zjutraj skozi okno. Dežuje. Čmeren oberne se do žene, ki se v cerkev pripravlja, ter reče: Žena, danes saj ne misliš v cerkev iti? saj tega Bog ne zahteva. Pri takem vremenu ostane še pes v hiši. Komaj je to spregovoril, se odpró vrata in stopi notri hlapec neke prodajalne z naslednjim naročilom: Gospod me pošlje povedat vam, da je mož, ki vam dolguje 30 mark, pri nas v prodajalnici in ima denar. Kaj? denar, daj mi hitro klobuk in suknjo, pojdem po denar. — Kaj ne? ta mož ljubil je denar? Vendar je takih veliko, in ko bi hoteli o različnih verstah ljudi le nekoliko povedati, ko bi hoteli njih stvari le nekoliko primerjati z ljubaznijo, ktero imajo do Boga, bi ne prišli do konca. Zatorej dovolj o tem. Mislim pa, da imamo zares vzrok, klicati s sv. Magdaleno Paciško: „O, ljubezni ne ljubijo!“ Res, vedno in vse brez izjeme ljubečega Boga največ ljudi ne ljubi. —

In vendar je zastavljen edino le na ljubezen do Boga ves naš blagor, vsa naša vrednost. Ko bi se dozdevala ta terditev nekoliko ojstra, sklicujem se zato na aposteljnové besede: „Ko bi človeške in angeljske jezike govoril, ljubezni pa bi ne imel, bi bil kakor bučeč bron ali zvoneč zvonec. In ko bi znal prerokovati, in bi vedel vse skrivnosti, in imel vso učenost; in ko bi imel vso vero, tako da bi gore prestavljal, ljubezni pa bi ne imel, nič nisem. In ko bi razdal ubogim v živež vse svoje premoženje in ko bi svoje telo dal, tako da bi gorel, ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne pomaga.“ — Tem

besedam apostola narodov nimam ničesar dodati. Kratko hočem le še naznaniti, ko dosežemo ljubezen do Boga in kako jo moremo v sebi pomnožiti.

(Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

10. **Sv. Agata.** Potreba katoliških družb. Stanovitnost več poboljšanim pijancem. Dober uspeh pri težavnih poskušnjah.

11. **Sv. Teodozij.** Vestna raba volilne pravice. Vstanova kersčanskega gostilnega reda. Mnoga zelo potrebna zidanja cerkvá.

12. **Sv. Ernest.** Dušno pastirstvo po ječah. Mirno in pravično razdeljenje neke dedščine. Medsebojno poterpjenje, zlasti po bolnišnicah in ubožnicah.

13. **Sv. Veronika.** Stanovitnost mnogih izvrstnih žena v boju za Kristusa. Šole-podružnice. Zabranitev brezverskega šolskega podjetja.

14. **Sv. Feliks Nolanski.** Kina in Japonsko. Zabranjenje nekega brezbožnega šolskega početja. Hudo skušani. Katoliška Cerkev ob D-novi.

15. **Sv. Pavel puščavnik.** Velika resnoba stanovske čistosti. Zapuščene duhovnije. Obvarovanje pred lakomneži in brevestnimi žalivci.

16. **Sv. Prisolla.** Bratovščine za čiščenje presv. Zakramenta. Poterpjenje pri občevanju z nemirnimi ljudmi.

17. **Sv. Anton opat.** Težavne samostanske zadeve. Nove naselbine redovnikov. Pridno obiskovanje pridig

(Dalje sledi.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni.

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — V molitev k naši ljubi Gospé presv. Serca, sv. Antonu in sv. Jožefu se priporoča sorodnik, ki je na nepravem potu, premalo skerbi za ubogo ženo in nedolžne otročiče. Da bi se ga Bog usmilil na priprošnjo Marijino, sv. Jožefa in sv. Antona in ga privedel na pravi pot. — Dva razuzdana mladenca za spreobrnjenje. — V molitev se priporoča na udih bolna oseba, da bi ji ljubi Bog na priprošnje Naše ljube Gospé, sv. Jožefa in sv. Antona Pad. dodelil ljubo zdravje, ako je Njegova sveta volja in nji v zveličanje.

Zahvale

Prigodilo se mi je, ko sem ob vodi prala, da mi po nesreči uide po vodi en kos perila in šel mi je tako daleč od kraja, da ga nisem mogla dobiti, do srede v vodi. Potem sem šla za njim kakih 20 korakov ob vodi; ker je bil kos le bolj oddaljen od mene, jela sem klicati sv. Antona na pomoč. — klicala sem ga dvakrat: Svetnik Božji, sveti Anton, pomagaj mi in obljubi, da bom očitno razglasila, da te bojo ljudje še bolj častili! Ko to izgovorim, se zavrtí kos kakor v vertincu in priplava do mene: potem sem še pustila kos pri kraju vode in bila sem od veselja vsa prevzeta, pa ni se ganilo naprej, bilo je za en perst na suhem. To pa zato razglasim, ker sem obljubila; dragi bralci, kadar koli bote v kakoršni koli sili, kličite sv. Antona na pomoč.

V Ljubljani 18. dec. 1894.

Katarina Jakša.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana Imenik frančiškanski kaže, da okrajina sv. Križa v 12 samostanih in nekaj zunaj provincije ima 83 kuratnih mašnikov, 14 klerikov še v študijah, 1 mašnika v noviciatu, 4 klerike novince, 45 br. laikov, 29 samostanskih terciarjev. Vsi skupaj 176. Častitljivi definatorji s provincijalom prečast. P. Placidom Fabiani-em na čelu so naslednji prečast. PP.: Evstahij Ozimek (prisednik), Stanislav Škrabec, (kustos), in definatorji prečastiti oo.: Tadej Gregorič, Kalist Medič, Bazilij Dolinar, Romuald Jereb; prokurator in gvardijan: prečast. o. Hugolin Sattner. Varhinja vesoljnega reda je Marija D. brez madeža spočeta; zavetnik okrajine: S Križ. — Vlada vesoljne S Cerkve: papež Leon XIII. Vesoljni prednik vsega serafiskega reda: Alojzij s Parme. Prokurator oo. Reformatov: Prečast. P. Bonaventura s Silvan-a.

Zunaj okrajine S. Križa so, in sicer v Sveti deželi: č. o. Hubert Rant (v Aleksandriji), bbr. laika: Bruno Štrukelj in Val. Rapè, pa terciar Štef. Lahodnik. V Rimu v kolegiju sv. Antona sta bbr. Rok Kastelec in David Ogrinec.

Umerlo jih je ptetelo leto 6, namreč čč. oo. in bbr.: Mih. Mosten, Florentin Hrovat, Albin Bregar, Alojzij Križan. Vinc. Praznik, ki se v molitev priporočujejo.

Na Studencu je umrl ondodni župnik č. g. Matija Lavrič; 26. grud. je bila zanje osmina tudi v Novi Oselici, kjer je blagi ranjki pastiroval blizu 13 let. Bog mu daj večni mir!

Sreče ni!

(Šestina.)

Kako na zemlji vse hiti za srečo,
Kako se trudi vse za srečo pravo!
Nikomur strašna ni strupena kača,
Odeta s pisanim, mamljivim cvetjem.
Kot v temni noči na močvirja luči,
Le mami te v življenju sreča, človek!

Na svetu tem želi si raja človek:
Uživa li v mladosti pravo srečo?
V trenutku vgasne svit mladostne luči,
V trenutku vsklije izpoznanje pravo.
Da sreče prave ni med bežnim cvetjem;
V nesreči zdi se misel ta mu kača!

Pokaže skoro druga se mu kača:
V uzorih mir in srečo najde človek,
Le hiti glavo z njih ovit si cvetjem;
Omamljen vidi mladeč v dalji srečo, —
Zaman na pot se trudi priti pravo,
Nobena ne derži do vzorov luči

Kažó se v trudu možu sreče luči.
A delo spremlja mu zavisti kača,
Ne hvala, ta mu je plačilo pravo!
Le zlo nakoplje si z razkošjem človek,
Odrekajo zlatá mu kupi srečo,
Za kratko ga osreči slava s cvetjem

Med trnjem sreče ni in ne med cvetjem!
Ne verojame starček nade luči,
Le žalost vzbuja misel mu na srečo:
Mori in tré ga izpoznanja kača.
Obhaja črna misel ga, da človek
Le v hladnem grobu najde srečo pravo.

Brez sreče je na svetu žitje pravo!
Da sreče ni med ternjem, ne med cvetjem.
Prepozno izpozna na zemlji človek.
Odsév le vidi nje čarovne luči, —
Na hip izgine v noči bliska kača,
Hitrejše ta odsev opojni s srečo.

Zamán hitiš za srečo tukaj pravo,
Le strupovita kača je med cvetjem,
Le mamijo te luči njé, o človek!

Nikolaj Kiričevič.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Iz Reke 1 gld. gospa Gašpari za »kruhe sv. Antona« za duše v vicah gospa Štefani. — Č. g. kapl. Jož. Cegnar 2 gld. 80 kr. Č. g. kapl. Jan. Piber 2 gld. — Č. g. župnik Jan. Keršič 5 gld. — Kot »kruhi sv. Antona« za stradajoče dijake 2 gld. — V. č. g. župnik Mat. Preželj 6 gld. — Č. g. Ant. Jemec 1 gld. — Č. g. župnik Jan. Tavčar 3 gld. — Č. g. župnik Jan. Ažman 2 gld. — Č. g. župnik Tom. Potočnik 3 gld. — Č. g. župnik Mat. Erzar 5 gld. — Č. g. župnik Jož. Škofic 3 gld. — Oseba z bolečinami v glavi na čast sv. Antonu »za kruhek« in za pomoč zoper bolezen 1 krono. — Dobra roka 50 kr. — Dobrotnik iz Št. Vida 2 gld.

Za sv. Detinstro: Č. g. Dominik Janež, Gorski ekspozit, 5 gld. — Polona Škofic in Mica Kordina 1 gld 25 kr. — Č. g. Fran Dolinar, župnik Topolski, 5 gld. — Iz Novomesta po č. br. Rihardu Kunstu 5 gld 41 kr. — Od sv. Jakopa po pn. kan. J. Rozmanu 35 gld.

Za katoliški dom v Ljubljani: Č. g. duh. pastir Ant. Jemec 1 gld.

Za katol. škola: Č. g. duh. pastir Ant. Jemec 1 gld.

Za cerkev Jezusovega prese. Serca: Preč. gosp. župnik Mat. Preželj 3 gld

Za sv. Očeta: Č. g. župnik Jan. Keršič 10 frankov v zlatu. — Gorjanska duhovnija z duhovnimi pastirji 20 gld. — Župnija Železniška po č. g. župn. Jož. Škoficu 10 gld.

Za cerkev v Ternu: Č. g. Andrej Stritar 10 gld. — Gorjanska duhovnija z duhovnimi pastirji 5 gld.

Za cerkev v Zaplani pri Verhniku: Gorjanska duhovnija z duhovnimi pastirji 5 gld.

Za cerkev v Podvelbu (Colu): Gorjanska duhovnija z duhovnimi pastirji 5 gld. — Č. g. Andr. Stritar 10 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Čast. gosp. Andrej Stritar 10 gld.

Za misijone: Župnija Železniška po č. g. župniku Jožefu Škoficu 30 gld.

Za zunanje misijone: Zbirke v misijonski cerkvi v Ljubljani 7 gld.

Za naprave Jerneja Longo-ta v Pompeji: Gorjanska duhovnija z duhovnimi pastirji 5 gld. 40 kr.

Za deško ubožnico pri oo. Trapistih v Martja-Zezdi: Č. g. župnik Jan. Tavčar 2 gld.